BELGIE : 6 fr. - NEDERLAND : Losse nummers : 40 ct.

ROBBEDOES

VOLG OOK HET SPOOR MET DE BEVERS

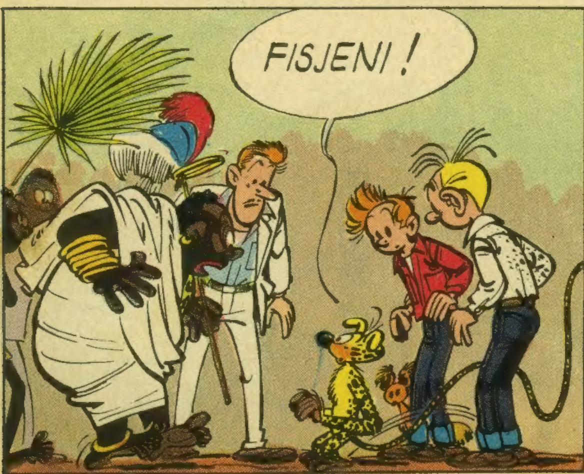
Weekblad. - 18e Jaargang. - Nr. 846. - 14 Juni 1956. - 28 blz.

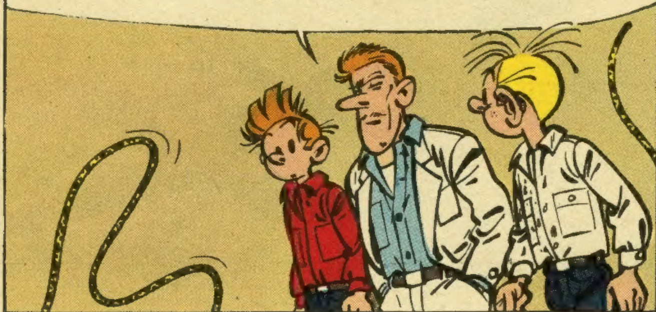

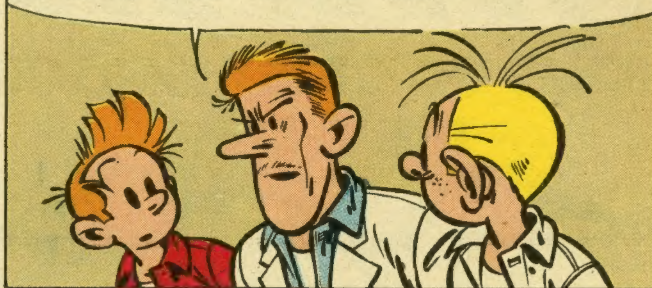

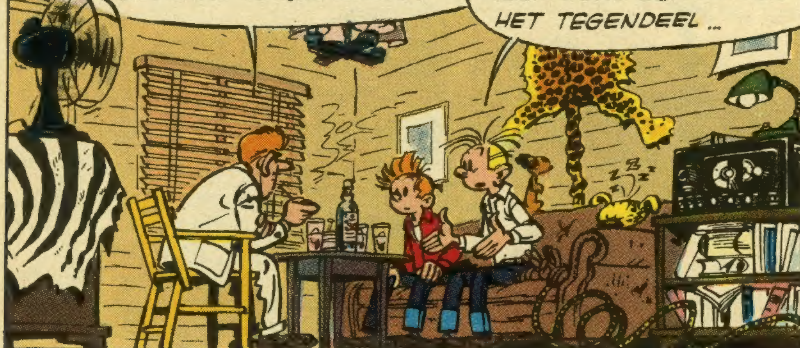

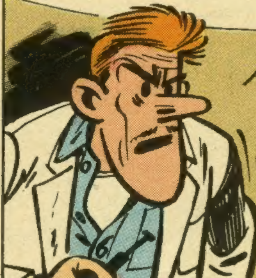

(Wordt vervolgd.)

BEELDEN UIT
DE WERELDGESCHIEDENIS

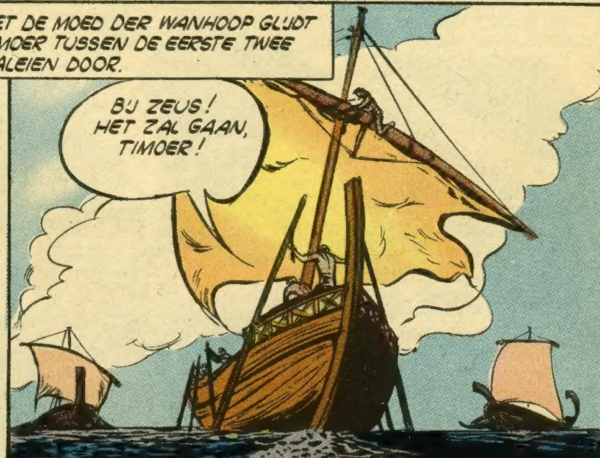
De GEVANGENE in CARTHAGO

De TIMOERS

ZIE VERVOLG PAG. 7

Onze Knollentuin

« Er was eens een juffrouw uit Naarden
Die al wat ze vond trouw bewaarde
Eens vond ze een knol
Daarvan werd ze dol
...Omdat Sjarel en Piet er naar staarde... »

Heerlijk, wat schijnt de zon vandaag. De hele knollentuin lijkt wel een zee van knollen, licht en bloemen...

Vanochtend vroeg al, heb ik de knollentuinpoort wagenwijd open gezet. W a n t ik wist, dat jullie kwamen. En dat moet gevierd worden. Iedere week opnieuw, hé rakkers !

Ja, ik ben wat laat vandaag. Het zal je toch gebeuren... Om vijf uur, 't was al licht, komt Sjarel als een wervelwind bij me binnen stormen.

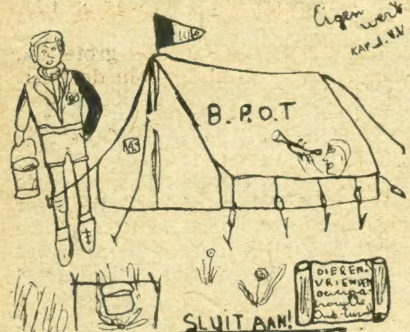
« Zachtjes, zachtjes aan, dan breekt het lijntje niet », dacht ik hardop, maar ik voelde, dat er iets moest haperen.

Dat was niet gewoon.

« Snuffel, Snuffel, zei Sjarel, Snuffel,
Met een knol in de hand
Kom je door het ganse land... »

— « En jij springt uit de band... » gilde P. K. die z'n hoofd voorzichtig naar binnenstak. Je kon nooit weten !

Ik begreep het verband niet goed. Bij stukjes en beetjes kwam ik alles te weten.

Eigen werk van KAP. J. V. V. L.

... Er was een knol zoekgeraakt en die vroeg nou om onderdak.

Om onderdak??? Ik keek erg ongelovig.

« Ja, zei Sjarel, er is vast en zeker een knol zoekgeraakt en die zoekt nou onderdak ! » Nu kan ik tenslotte veel verdragen, maar dat er knollen zoek raken, daar kan ik nu net niet tegen.

Welke knol, viste ik voorzichtig.

« Dat is het nu juist, » jammerde Sjarel. Wist ik dat maar ??? Ik mis er eigenlijk geen een, zei ie nadenkend, maar... het staat in de krant...

Ik vouwde ons ochtendblad open en jawel daar stond het, tussen de advertenties...

Knol gevonden...
Onderdak gezocht...

Ik er op af. Ik vond het adres en belde. Er kwamen voetstappen de gang in en de deur ging open. Voor me stond een juffrouw...

« Ik kom op de advertentie... » begon ik...

Ze keek me doordringend aan.

« ... Bent u slager ???... Ik vraag u, bent u slager ?... »

Ik vroeg me af, hoe het goede mens, dat in haar hoofd haalde.

« Nee, zei ik. Ik niet... »

Opeens hoorde ik een vreemd geluid. Het leek wel hinniken... Het kwam uit de kamer...

« Ja, zei ze teder... U komt voor m'n knol... Hoort u 'm ook niet hinniken... Ik vond 'm in Naarden, op straat... »

Een knol, die hinnikt...???

Opeens begreep ik het. Het was... geen knol uit de knollentuin, maar de knol van de schillenboer... Een paard... Ik wist niet hoe hoe ik weg moest komen. Ik zie al « zo'n knol » in onze knollentuin grazen...

Stel je voor, dat Sjarel zoiets geplant had, zei P. K. later, onze hele knollentuin had ineens volgestaan. Veel te veel tekst ! Ja, als je zo nog langer doorgaat, dan komt er vandaag geen knol in, Snuffel ! Je praat maar en op slot van rekening zullen jouw Rakkers en Rakkeresjes... moet ik maar zien hoe ik het klaar krijg ! En op tijd... Welke knol, vandaag, Snuffel...

Hier... deze komt uit Amsterdam... en wel van... **THE KENTUCKIAN**, hé Snuffel, vleit P. K.

Hé, ja, zet er die eens in... Ik vind het mooi...

DANSE MACABRE

(naar een gelijknamig muziekstuk van de Fransman Charles Camille Saint - Saëns)

't Is middernacht,
het plaatsje slaapt,
erboven houdt de toren de wacht,
twaalf doffe slagen klinken als een jammerklacht;
het plaatsje slaapt, 't is middernacht.

Nog is 't kerkhof stil,
de kiezels glinsteren in de maan,
de geesten slapen onder de aarde kil,
dan springt de DOOD uit de struiken met een ril;
een viool onder de arm, even is 't stil.

Dan, zonder dat iemand 't ziet,
hij speelt er met lange slagen
een somber lied.
Steeds dat zelfde thema dat geen variatie biedt,
de lucht betrekt, er is niemand die 't ziet.

En terwijl de wolken zich bij elkaar garen,
en aan de kim een bliksemstraal flitst,
komen uit de graven skeletten met paren,
die dansen op de melodie, door de DOOD gelokt uit de snaren,
en de wolken al dichter en dichter zich garen.

De wind is tot een storm gezwollen,
die steeds harder en harder blaast,
de geraamtes, zij dansen als dollen,
en laten de beenderen tegen elkander rollen;
de storm is tot een orkaan gezwollen.

Steeds wilder wordt de dans,
steeds wilder speelt de DOOD,
steeds sneller de cadans,
en de storm bereikt de hoogste trans;
nog wilder wordt de dans.

Dan... daar is de dag ! De nacht is om,
Canteclaer de haan kraait,
en op bevel van de zon
verdwijnt skelet na skelet in zijn graftomb'
dat is de macht van de dag; de nacht is om.

Ook de wind is weer stil,
de wolken vallen.
De geesten rusten weer onder de aarde kil,
daar springt de DOOD in de struiken met een ril,
een boer gaat fluitend naar zijn land;
het is weer stil.

Eigen werk van **THE KENTUCKIAN**, uit Amsterdam-Oost.

Ha, Kentuckian, dat was allesbehalve slecht. Dat is zeer goed zelfs !!! Enfin, Snuffel weet nu wel, dat je heel wat in je mars hebt, maar daar staan we nu toch echt van te kijken. Vooral P. K. Natuurlijk is er wel het een en ander op aan te merken. Ik zou je willen zeggen, waar je er iets aan moet veranderen, want je hebt werkelijk talent, kerel ! Let toch eens op je rhythme ! Het rhythme is een vervelend ding, vooral als je zoveel hooi op je vork neemt. Zo een gedicht aandurven verdient meer dan een pluimpje ! Maar rhythme vooral nu je het over **muziek** hebt, is **onontbeerlijk om de « maat » er in te houden**. Dat snap je wel !

Soms ben je iets te los... Je woorden doen bijna te gewoon aan. Begrijp je ?

Ik zal je eens een voorbeeld geven...

Het plaatsje slaapt... Dat had nu van alles mogen zijn, maar bij voorkeur juist niet **Dàt**. « De wereld slaapt »... of « **het** landschap slaapt », **maar dat « plaatsje »** doet hier zo « aardrijkskundig » aan. He? Slordig is bijvoorbeeld ook... Springt de DOOD uit de struiken met een... ril... Met een gil, was evengoed geweest, want een RIL wat is dat eigenlijk ? Hetzelfde geldt voor : GRAFTOMB... dat is een dichterlijke vrijheid, waar ik heus niet zo wild op ben ! Je ziet er is wel het een en ander aan te verbeteren, maar ik ben met jou vandaag wel heel streng geweest. « Dat wil zeggen, dat Snuffel wat in je ziet, » bromt Sjarel. Sjarel, er wordt je niets gevraagd en zulke dingen zeg je niet. The Kentuckian schrijft goed, veel beter als menig ander. Maar mag ik hem, of zou ik hem niet op z'n fouten wijzen ? Je wilt toch « zware knollen » zetten Sjarel en die groeien « langzaam aan. » Trouwens, Kentuckian, misschien heeft Sjarel het bij het rechte eind. Heus, ik zie wat in je en als je doorzet... dan kun je er komen... Afgesproken ???

Eigen werk van JAN KORDAAT uit Aarschot.

Maar ik zie Sjarel weer met die zethaak slaan... Kom, we gaan weer afscheid nemen. Ik ga mijn pijp weer opzoeken en kijken hoe de « knollen » schieten.

Tot de volgende week. Jullie trouwe,

SNUFFEL.

Snuffeltje vertelt over...

WILLEM DE VEROVERAAR

Op school hebben jullie natuurlijk allemaal al gehoord over Willem de Veroveraar. Als je zijn naam alleen maar leest, denk je onmiddellijk aan de slag bij Hastings in 1066. NIRWANAH uit Amsterdam wou er wel iets meer over weten. Daarom kwam hij zijn licht eens opsteken bij Snuffeltje. We steken dan maar meteen van wal, want die Willem de Veroveraar, dat was me een kerel!

HET begon toen Edward, koning van Engeland stierf. De poppen gingen aan het dansen. Willem was op dat ogenblik hertog van Normandië, en hij moest — als alles eerlijk ging — Edward opvolgen.

Maar alles ging nu juist niet eerlijk. Eer Willem goed en wel wist wat er aan de hand was, zat een zekere Harold al lang en breed op de Engelse troon. Willem had goed praten, het hielp geen zier. Harold lapte alles eenvoudig aan zijn laars of aan zijn kroon. Hij was koning en hij bleef koning.

Geen katje om zonder handschoenen aan te pakken, die Harold. Om de drommel niet. Echt wat je noemt een bruut. Hij wist van God noch gebod, beloofde je al wat je wilde, maar als puntje bij paaltje kwam kon je er naar fluiten.

Die goeie Willem was nu net andersom. Een joviale kerel. Zijn onderdanen droegen hem op de handen. Maar dat wil helemaal niet zeggen, dat hij de kaas van zijn brood liet eten door die Harold. Willems grootvader was nog een echte Noorman, en bij Willem zelf zat het vechten nog in het bloed. Als het niet goedschiks ging, dan maar kwaadschiks.

JE kon er wel gift op nemen, dat Harold er geen lolletje van zou maken. Een koningskroon geef je niet zo maar prijs. Het zou hard tegen hard gaan, zoveel had Willem ook wel begrepen. Daarom bereidde hij zijn oorlog zorgvuldig voor.

Van zijn onderdanen kon hij zeker zijn, die gingen door een vuur voor hun hertog. Maar met een handjevol Normandiërs viel er niet aan te denken om Engeland aan te vallen.

Met zijn vazallen liep het niet van een leien dakje. Die bedankten feestelijk voor de eer... en voor de kosten. Maar Willem was slim. Hij liet ze één voor één bij zich komen. En omdat hij nu niet precies op zijn tong gevallen was, kon hij er al spoedig een overhalen om 100 bemande schepen te leveren. Toen kwam ook de tweede over de dijk, met 80 bemande schepen.

Toen begon hij de anderen te bewerken. Hij begreep wel (zei hij), dat niet iedereen zo rijk was en zoveel schepen kon leveren. Willem had ze op die manier waar ie ze hebben wilde. Ze waren op hun teen getrapt. Wat dacht de hertog wel! Ze waren veel rijker dan hun buur, en ze konden veel meer schepen leveren. Willem lachte in zijn vuistje.

GOED voor een begin, maar nog lang niet genoeg! Willem zorgde er voor, dat hij de paus op zijn hand kreeg. Dat was niet zo heel moeilijk, want hij was een gehoorzaam kind van de Kerk, terwijl Harold er de randjes afliep. Zodra de paus zijn toestemming had gegeven, kwamen de vrijwilligers uit alle landen van Europa toestromen. Ze wilden allemaal wel een robbertje vechten als het voor de goede zaak was.

Willem hielp ze nog een handje. Hij stuurde boodschapper op boodschapper. De keizer van Duitsland stond aan zijn kant, de koning van Frankrijk bleef neutraal en Swein, de jonge koning van Denemarken, leverde een heel leger!

Over soldij, werd er niet gerept. Dat was zo de gewoonte in die tijd. De soldaat vocht, en als tegenprestatie mocht hij naar hartelust plunderen in het vijandelijke land. Willem beloofde een fantastische buit. Het kostte hem niets, maar de vrijwilligers stonden elkaar gewoonweg te verdringen om mee te **mogen**.

HIJ had nog een geheim wapen, in Engeland zelf! De vorige koning, Edward, had een zwak voor Normandiërs. Hij had ze gastvrij ontvangen en ze belangrijke functies gegeven. Toen er over oorlog gesproken werd, deden die Normandiërs hun uiterste best om het Engelse volk te ontmoedigen.

Toen de komeet van Halley dan nog boven Engeland verscheen, hadden de Britten de schrik pas goed te pakken. Zo'n staartster kon in hun ogen alleen maar ongeluk voorspellen. En die Normandiërs deden er natuurlijk nog een schepje boven op.

ONDERTUSSEN zat Willem ook niet stil. Hij stuurde maar boodschappers uit. Zijn vloot telde DRIE DUIZEND schepen, waarvan 696 oorlogsschepen. Voor die tijd was het iets reusachtigs! Je zal natuurlijk liggen piekeren, waarom er zoveel schepen waren, als er maar 696 op de naam « oorlogsschip » aanspraak k o n d e n maken. Het is anders heel eenvoudig. De vloot moest 50.000 manschappen vervoeren, zes duizend paarden, v o e d s e l, katapulten, stormrammen en... drie geprefabriceerde forten!

— Ja, drie geprefabriceerde forten! Dat waren vestingen, die uit elkaar konden genomen worden, en later weer opgericht in Engeland. Liep er iets mis, dan konden de Normandiërs nog altijd de kust verdedigen terwijl het leger weer inscheepte.

GEWELDIG was dat leger! Je kon feitelijk niet meer spreken van een Normandische invasie, maar van een echte Europese oorlog tegen Engeland. Zowat alle landen hadden soldaten gestuurd.

Willem moest een kei geweest zijn, om die warboel nog baas te kunnen. Alles liep maar door elkaar, en toch wist elke soldaat waar ie thuis hoorde. Elk pak en elke koffer kreeg een eigen plaatsje in één van die 3.000 schepen. Een bijenkorf was er niets bij!

Eindelijk was dan de grote dag aangebroken. Het leger van de Deense koning landde in York. Als de bliksem vloog Harold er op af. Niet alleen natuurlijk, met heel het Engelse leger. De Denen werden verslagen.

Het was echter te vroeg om te juichen voor Harold. Pas was de veldslag afgelopen, of heel zijn leger kon weer opstappen. Zo hard als ze konden naar Hastings, want daar was Willem de Veroveraar geland met zijn vloot.

Harold was als van de bliksem geslagen. Hij had Willem niet meer verwacht. Het was bijna winter, en de hele week had het zwaar gestormd.

Toen de Engelsen kwamen aanzetten, waren ze doodop. De veldslag met de Denen was hen niet in hun kouwe kleren gaan zitten. Deze keer was de zege aan Willem. Al zou hij het zonder de Denen nooit klaargespeeld hebben.

Er wordt verteld, dat hij bij zijn landing struikelde en languit op de grond viel, met zijn armen wijd open. Zijn gevolg schrok zich haast dood. Maar Willem schokte van het lachen: « Ik heb Engeland vast, en ik hou het vast ».

Ziezo beste rakkers en rakkeresjes, dat was Willem de Veroveraar. Tevreden? Tot volgende week dan. Maar eerst roepen we nog eens een daverend: « Met Robbedoes Vooruit en Vooraan! ».

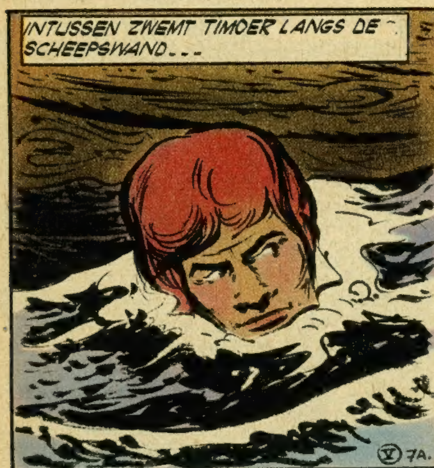
Jullie trouwe,

SNUFFEL.

VERVOLG VAN PAG. 4

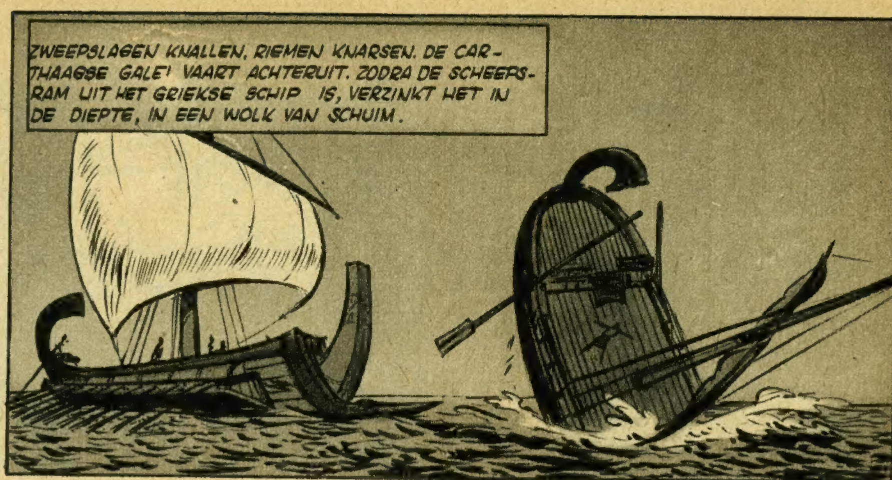

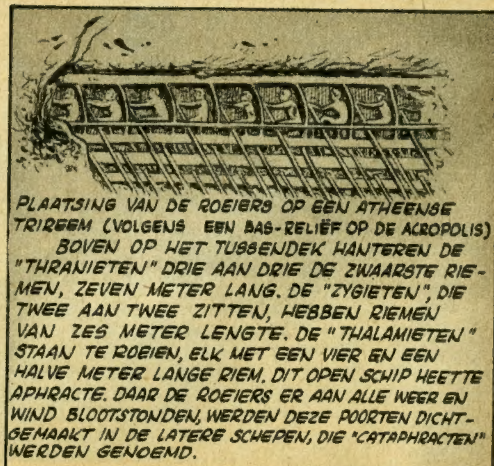

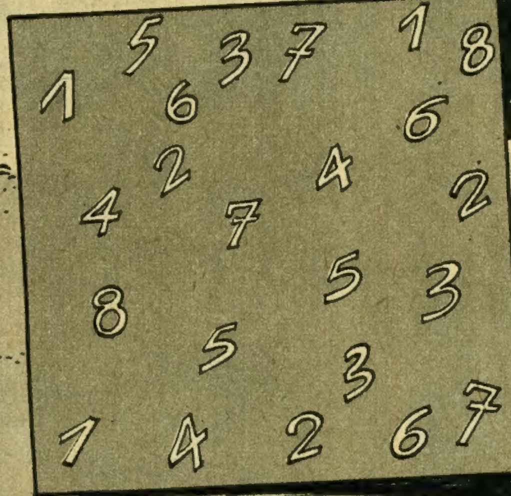
(Wordt vervolgd.)

WIE WEET HET ?

ZIE JE DIE RECHTHOEK ?... NU, MOWGLI, DIE MOET JE IN VIER GELIJKE STUKKEN VERDELEN, ZODAT DE SOM DER CIJFERS IN ELK STUK 27 BEDRAAGT !

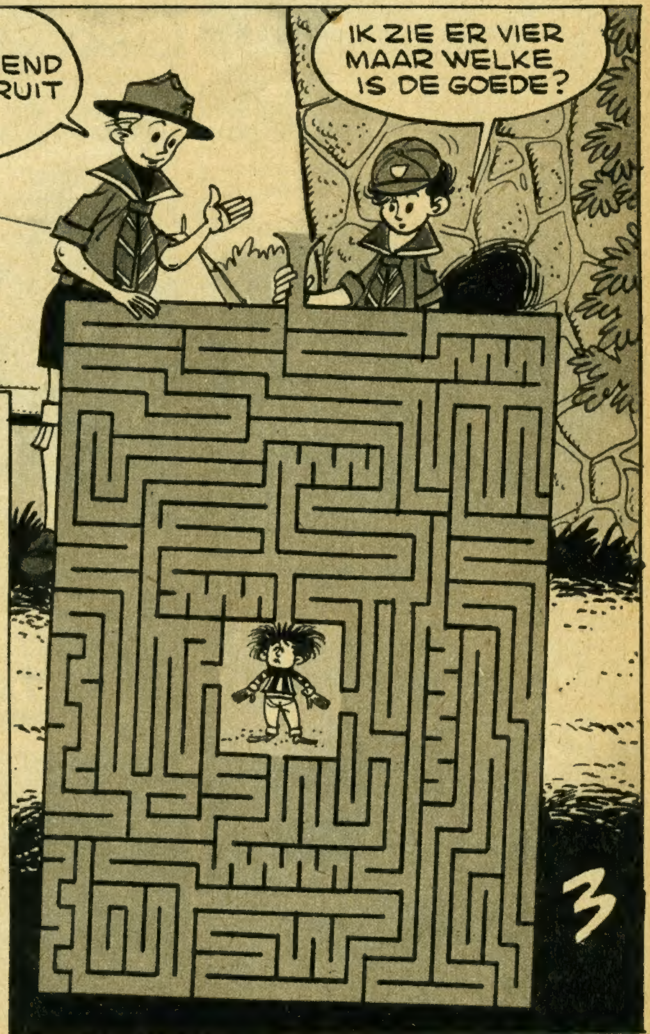

HELP MEE, MOWGLI ! 1

WELKE WEG ZAL ONZE VRIEND KIEZEN OM ERUIT TE KOMEN ?

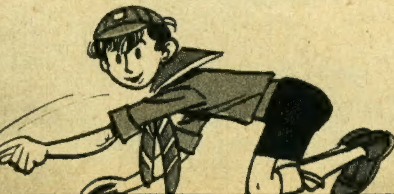
IK ZIE ER VIER MAAR WELKE IS DE GOEDE ?

VERBLUF JE VRIENDJES !...

* JE WEDT DAT JE EEN VAN HEN KAN BELETTEN EEN VOET OP TE TILLEN !...
* JE VRAAGT HEM OF HIJ ZIJDELINGS TEGEN EEN MUUR WIL GAAN STAAN, MET ZIJN SCHOUDER, ZIJN HEUP EN ZIJN VOET ER TEGENAAN !
* DAAG HEM NU UIT ZIJN ANDERE VOET OP DE TILLEN ! (A)

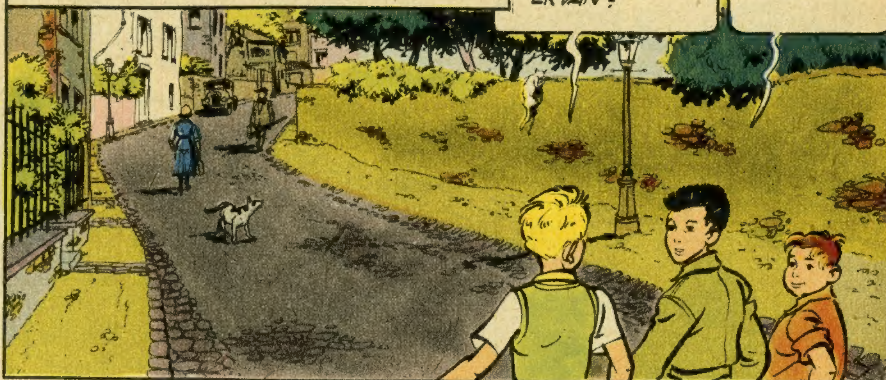

EDDY PAAPE

J_154_

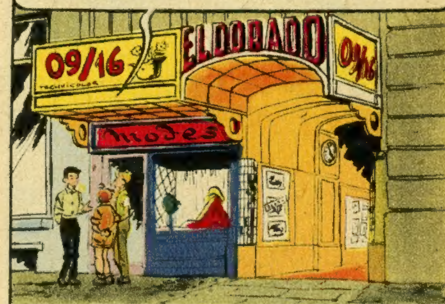
De Beverpatroelje

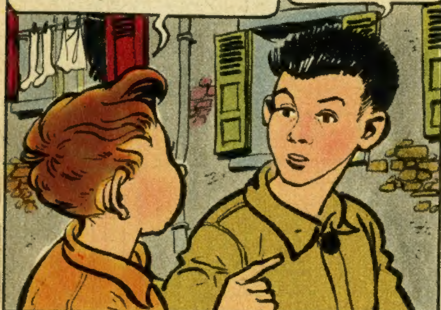
DE ONBEKENDE UIT VILLA MYSTERIE

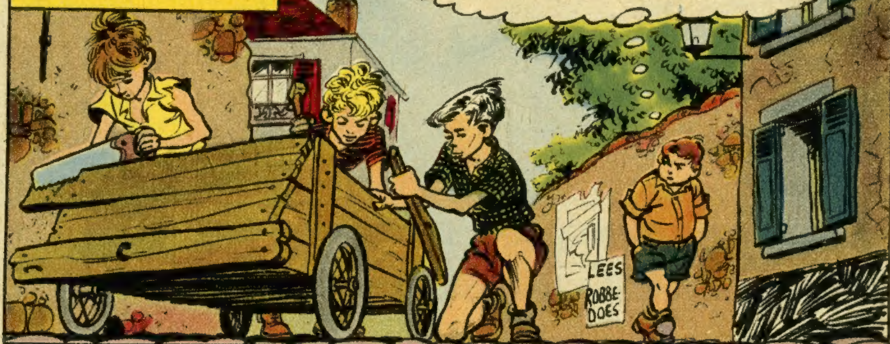

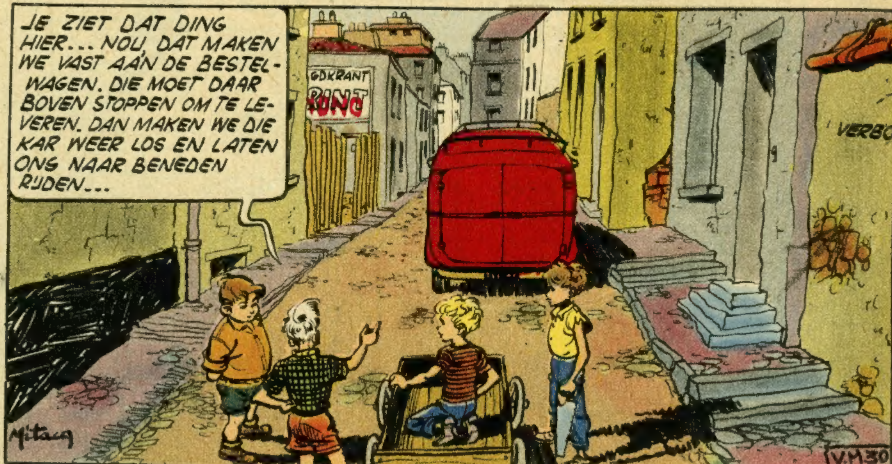

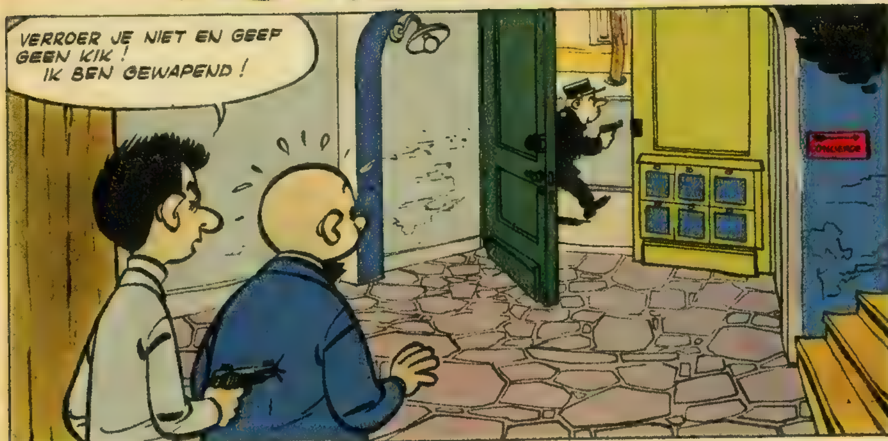

(Wordt vervolgd.)

DE BAARD EN DE KALE

HOKUS... POKUS... PAS!

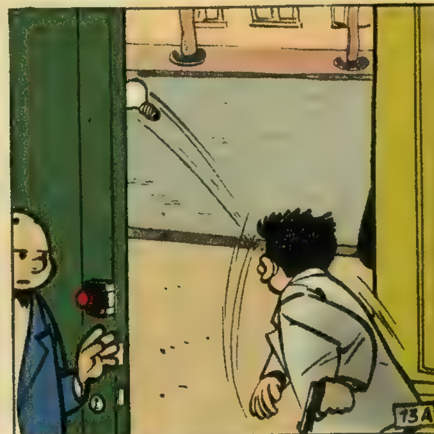
SCENARIO VAN ROSY — TEKENINGEN VAN WILL

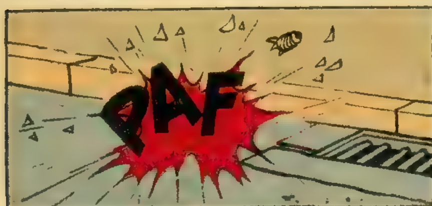

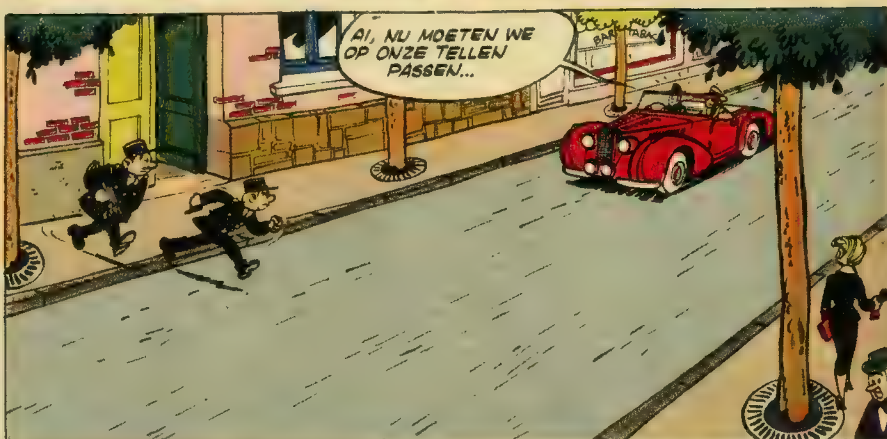

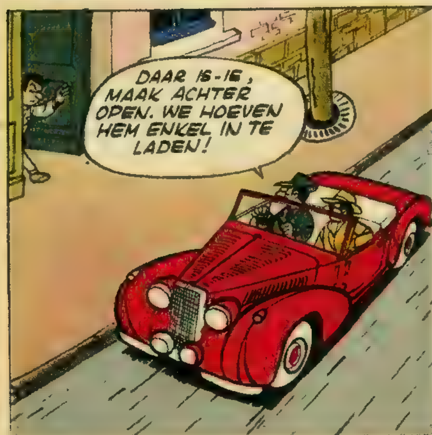

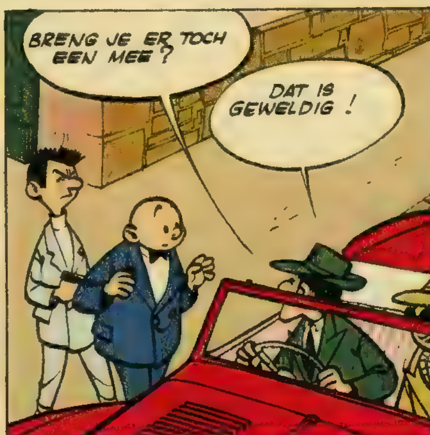

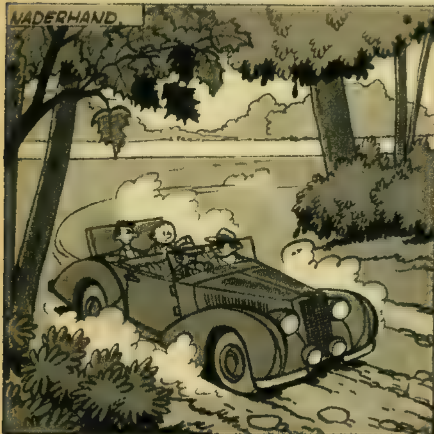

DE BAARD EN DE KALE

HOKUS... POKUS... PAS!

SCENARIO VAN ROSY — TEKENINGEN VAN WILL

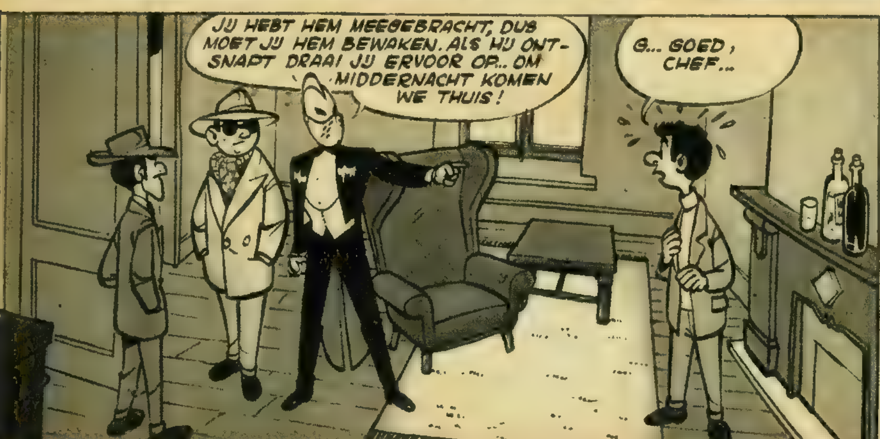

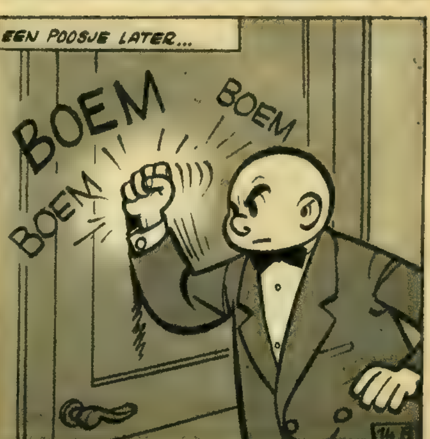

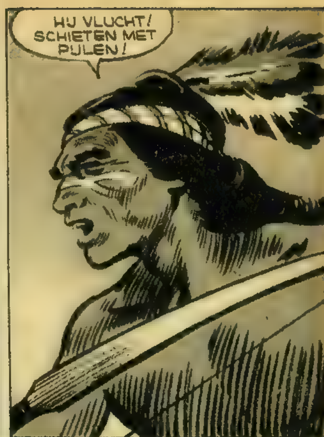

(Wordt vervolgd.)

DE WITTE WOLF

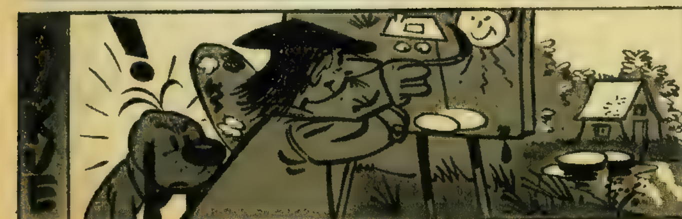

INTUSSEN DRAAFT EDWARD MET LOSSE TEUGEL VOORT NAAR DE PEACE RIVER. HIJ NEEMT AL ZIJN KENNIS VAN DE PAADJES TE BAAT OM SNEL HET KAMP VAN DE MACKENZIE-EXPEDITIE TE BEREIKEN.

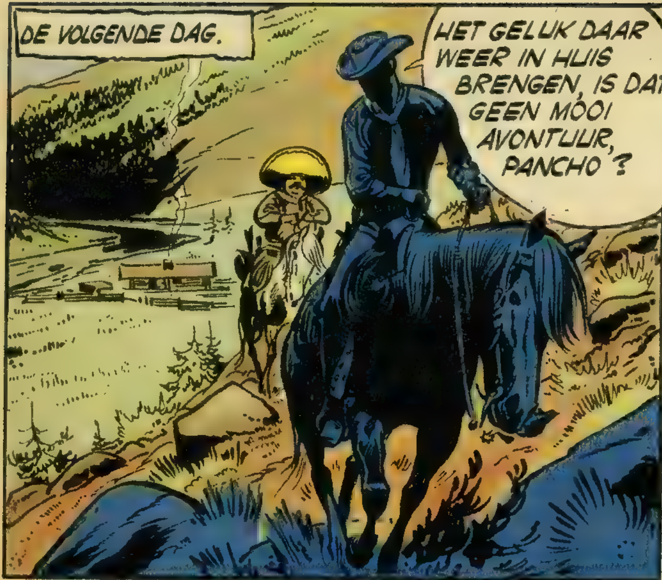

(Wordt vervolgd.)

DE VOLGENDE DAG.
HET GELUK DAAR WEER IN HUIS BRENGEN, IS DAT GEEN MOOI AVONTUUR, PANCHO ?

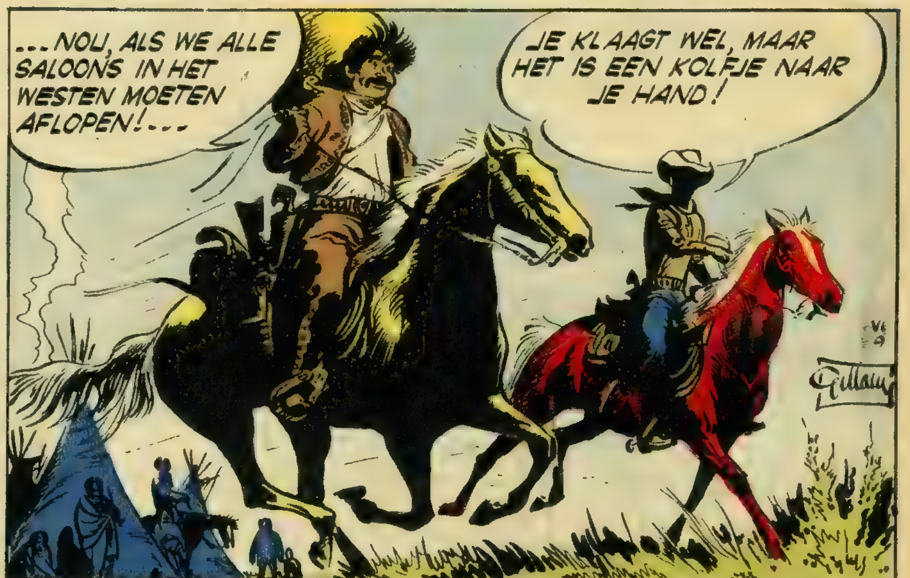

MISSCHIEN... MAAR MOETEN WE DAARVOOR BESLIST TEGEN DIE ROTSHELLING OPKLAUTEREN?

NEE, HIERVOOR!

ALLE ROODHUIDEN KENNEN DIE COYOTE...
GEEF MIJ LIEVER EEN LEKKERE SIGAAR!

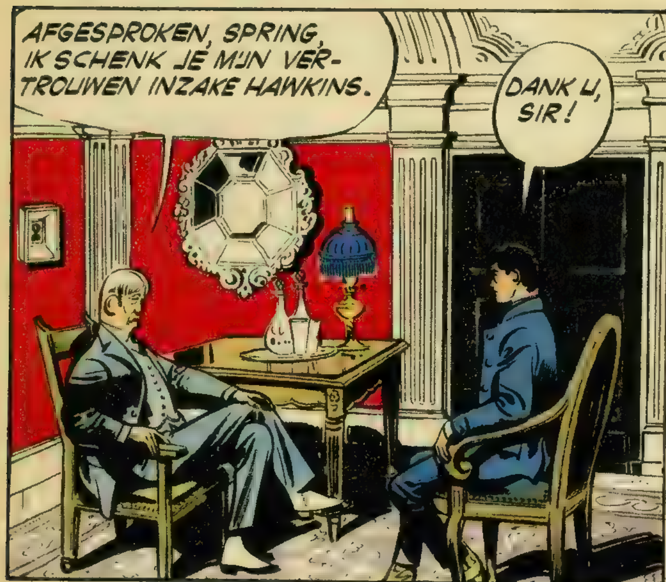

..."GEKKE JOZEF" HEET HIJ... MAAR LAAT MIJN BROEDER OPPASSEN. HIJ IS GEEN GEK MAAR EEN SCHURK...
EN WAAR IS HIJ TE VINDEN?

...ALS EEN COYOTE SLUIPT HIJ OVERAL ROND... HIJ KOMT GRAAG OP PLAATSEN WAAR DE MANNEN VAN JOUW VOLK VUURWATER DRINKEN...
BEDANKT, KLEINE WOLF!

...NOU, ALS WE ALLE SALOONS IN HET WESTEN MOETEN AFLOPEN!...
JE KLAAGT WEL, MAAR HET IS EEN KOLFJE NAAR JE HAND!

SPRING

DOOR GILLAIN

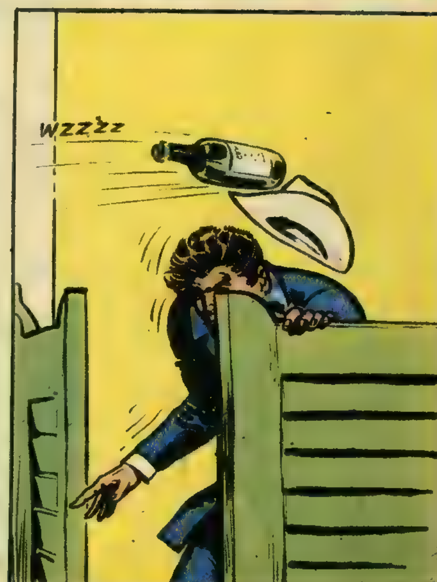

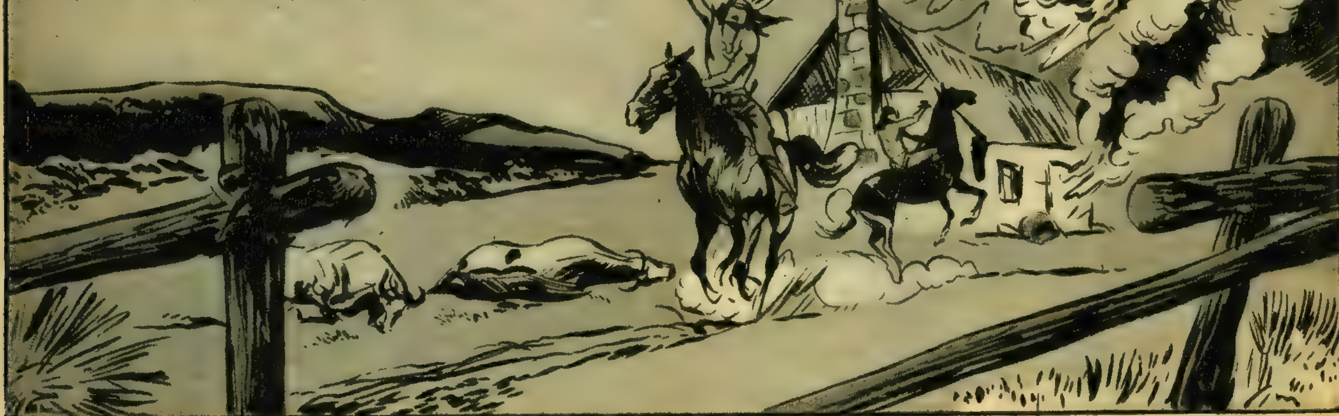

(Wordt vervolgd.)

de GROTE APACHE

ZES GENERAALS EN 50.000 SOLDATEN WORDEN DOOR COCHISE EN DE CHIRICAHUA'S IN BEDWANG GEHOUDEN. IN WASHINGTON NEEMT DE ONTREDDERING TOE.

GRANT, DE AMERIKAANSE PRESIDENT VERZINT EEN PLAN...

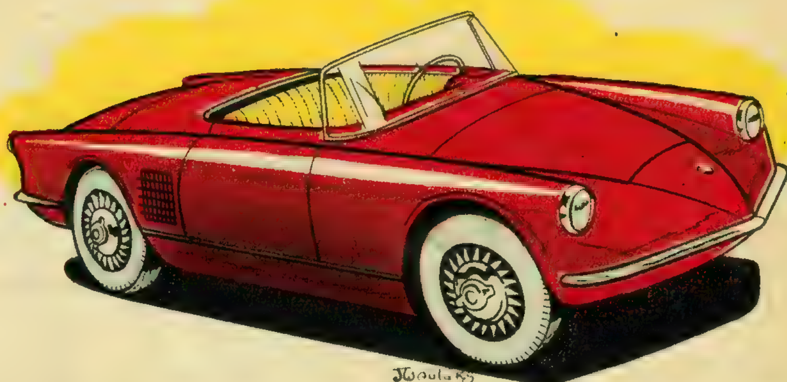

(Wordt vervolgd.)

« MUISJE » heeft een dochter : DE FIAT 600

Starter

De vermaarde kleine FIAT 500 « Topolino » (Muisje) heeft haar loopbaan beëindigd. In het autohiernamaals zal ze verder dromen van Italië's mooie wegen en met moederlijk oog haar dochter volgen, de nieuwe FIAT 600.

Die is een meesterstukje van logica! De FIAT 600 (voor 4 passagiers berekend) biedt in een klein bestek een verbluffend comfort. De motor zit achterin, zoals bij de RENAULT 4 P.K., maar de radiator is **naast** de motor aangebracht en niet voorin, wat de voor het mechanisme bestemde ruimte nog kleiner maakt.

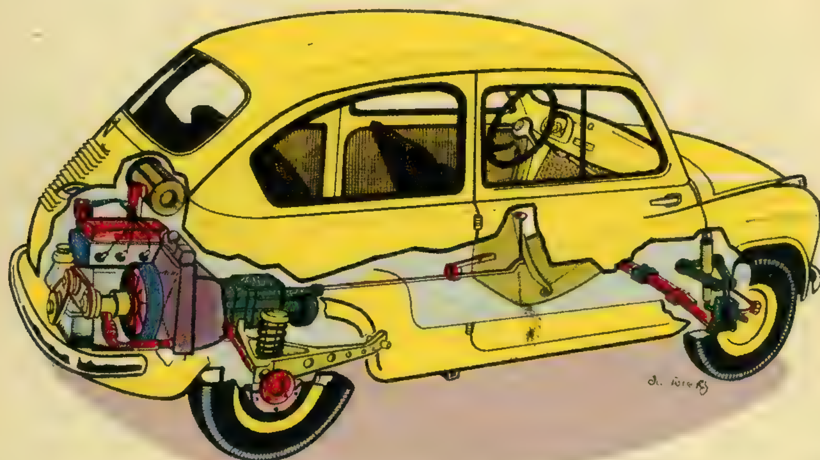
Zo, nu zit ik aan het stuur... Het uitzicht is buitengewoon. De zitplaatsen zijn heel knap ontworpen. Een vlotte start... het overschakelen in alle versnellingen gaat zonder haperen of trillen. Natuurlijk is 75 seconden, eer de naald op 90 km. per uur staat, geen schitterend tempo, maar een mens kan nu eenmaal geen wonderen verwachten van een volkswagentje.

De ophanging zit stevig in mekaar (ik ben onder de wagen gekropen om dat na te gaan) en verricht kranig haar werk. De FIAT 600 is een sterk wagentje, met een behoorlijke vering en ligt tamelijk goed op de weg, maar er is soms een ruk aan het stuur nodig om de kuren van het achterstel te bedwingen. Bij beheerst slippen gaat het bochten nemen uitstekend, maar onbegaafde autobestuurders zullen deze eigenschap misschien minder op prijs stellen. !

De stuurinrichting is erg meegaand en de remmen werken prima. Een galop van 98 km. per uur (tijd opgenomen) besluit deze proefrit.

STARTER.

VOORDELEN	NADELEN
● SOEPELE MOTOR.	● GEMIS VAN PITTIGHEID.
● STEVIGE OPHANGING.	● GROTE GEVOELIGHEID OP DE WEG.
● STERKE REMMEN.	● KRAPPE BAGAGEKOFFER.
● VERZORGDE AFWERKING.	

TECHNISCHE KENMERKEN VAN DE FIAT 600

- CONSTRUCTIE : Zelfdragend. Motor en aandrijving achter.
- MOTOR : 4 cylinders achter elkaar. - Cylinderinhoud : 633 cm3. - Aluminium cylinderkoppen. - Kopkleppen met tuimelaars. - Vermogen : 21,5 P.K. bij 4.600 toeren per minuut. - Waterkoeling.
- OPHANGING : 4 onafhankelijke wielen. - Vooraan twee driehoeken en een dwarse bladveer. - Inschuifbare schokbrekers. - De achterwielen worden bewogen door twee slappe halve assen. - De geleiding geschiedt door driehoeken van indrukwekkend formaat.
- AANDRIJVING : Klassieke koppeling en versnellingsbak (4 versnellingen).
- REMMEN : Hydraulisch.
- BESTURING : Schroef en leiboog.

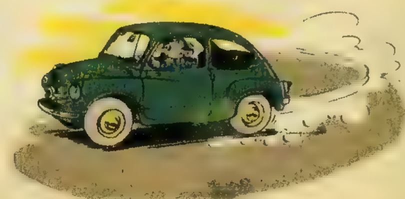
De « Haute Couture » van de koetswerkbouwers

Nauwelijks was de FIAT 600 geboren, of ze werd ingepalmd door de duizendkunstenaars der mechanica en de modescheppers van de carrosserie.

FARINA, ZAGATO, MONTEROSA, al die goochelaars ontwerpen de verrukkelijkste toiletjes voor de jonggeborene.

ABARTH, de tovenaar der vurige paarden, heeft de FIAT-baby zelfs omgetoverd in een roadster van hypermoderne lijn, « SILURO » gedoopt.

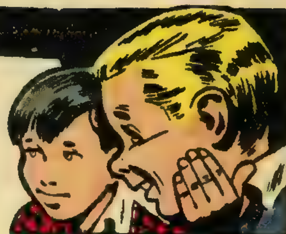
32 P.K. bij 6.900 toeren. 142 km. per uur ! O, die Italianen toch !

UIT DE VERHALENTROMMEL VAN OOM WIM

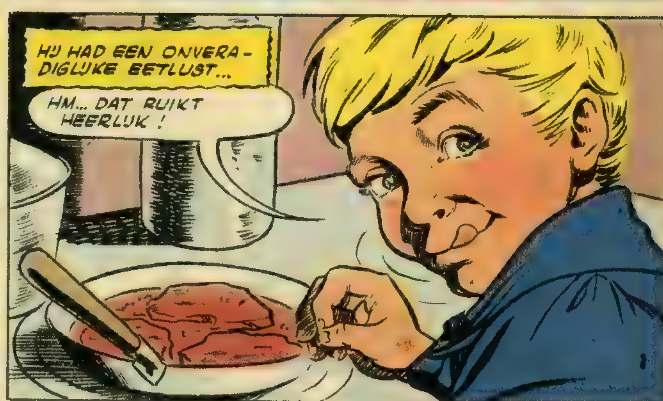
Richard WAGNER

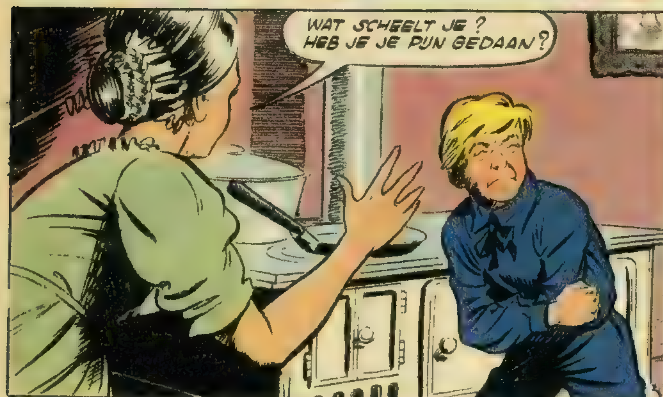

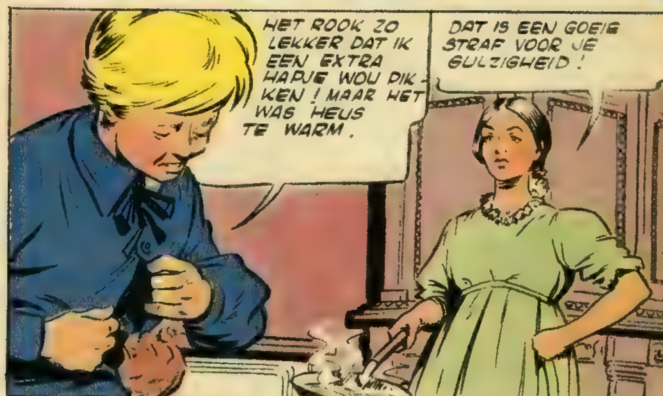

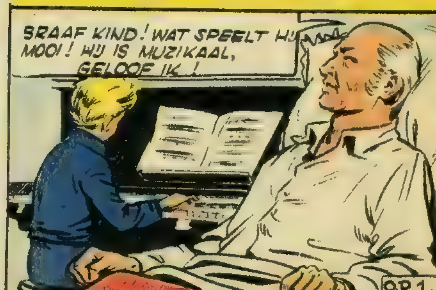

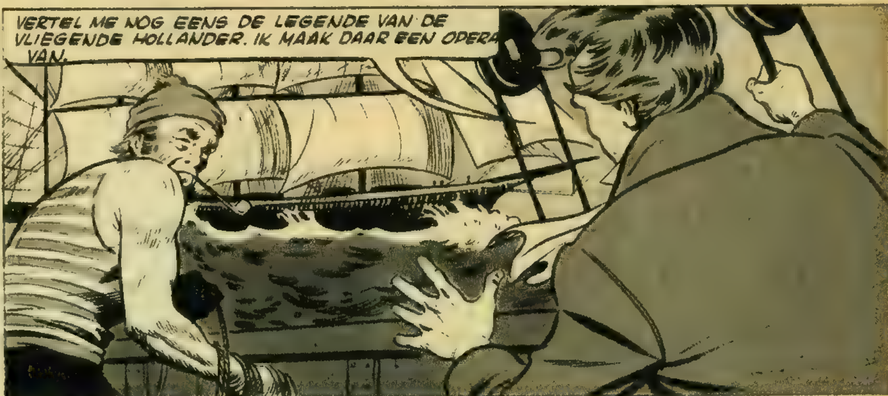

NA DIT ONGELUK BEZOCHT WAGNER VERSCHEIDENE SCHOLEN EN HAD HEEL WAT ONGENOEGEN MET ZIJN MEESTERS DIE HIJ MET ZIJN ONGEHOORZAAMHEID ERGERDE...
NAAR DE DUIVEL MET SOLFÈGE, HARMONIE EN CONTRAPUNT. IK COMPONEER LIEVER WAT MIJ BEVALT.

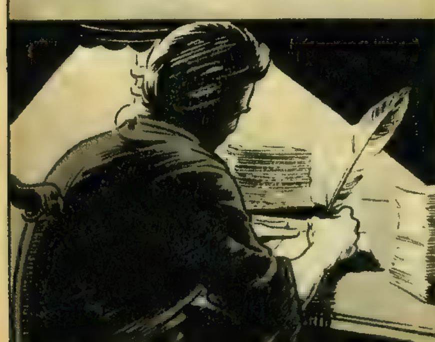

ENKELE WERKEN VAN HEM WERDEN UITGEVOERD, MAAR BRACHTEN HEM NIETS OP. OP EEN DAG LAS ZIJN VRIEND APEL HEM DE LES...
BESTE RICHARD, JE MOET EEN BAANTJE VINDEN OM DE KOST TE WINNEN. JE RAAKT STEEDS DIEPER IN DE SCHULD.
IK BEN GEBOREN OM GROTE WERKEN TE COMPONEREN. LAAT DE WERELD ME DAAR DAN DE MIDDELEN TOE GEVEN!

NA ZIJN STUDIE TROUWDE HIJ OP 24 DECEMBER 1835 MET DE ACTRICE MINNA PLAVER...

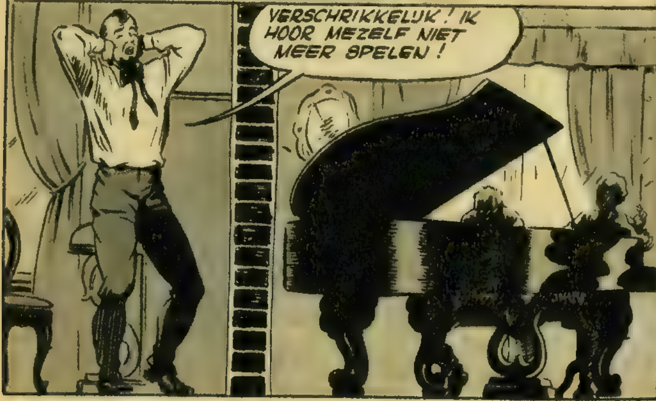

DITMAAL HEEFT APEL GEWONNEN...
IK NEEM U ALLEBEI AAN! MAAR VOOR U HEB IK MAAR EEN KLEIN BAANTJE VAN HULPDIRIGENT, MENEER WAGNER.
BELACHELIJK! MAAR OM MIJN GEZIN NEEM IK HET AAN!

IN DIE TIJD SCHREEF HIJ "RIENZI", EEN OPERA NAAR DE ROMAN VAN BULWER-LYTTON. OP EEN AVOND..
MINNA, WE MOETEN WEG! NIEMAND WIL MIJN OPERA OPVOEREN EN IK MOET NAAR DE GEVANGENIS ALS IK NIET DIRECT MIJN SCHULDEN BETAAL...

GEHOLPEN DOOR VRIENDEN SCHEPEN DE WAGNERS ZICH NAAR FRANKRIJK IN. OP DIE REIS HOORT DE MUSICUS VOOR HET EERST VAN DE BEROEMDE LEGENDE PRATEN...
VERTEL ME NOG EENS DE LEGENDE VAN DE VLIEGENDE HOLLANDER. IK MAAK DAAR EEN OPERA VAN.

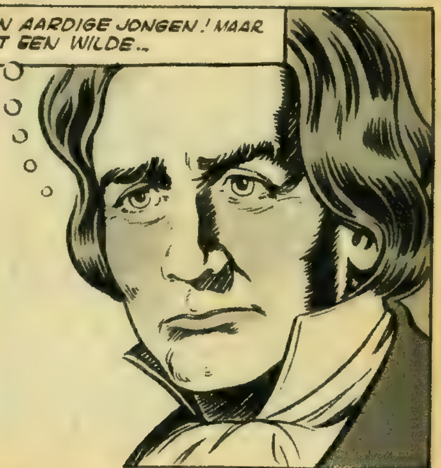

ALS ZE IN 1840 EINDELIJK IN PARIJS AANKOMEN VESTIGEN ZE ZICH IN MOLIÈRE'S GEBOORTEHUIS. WAGNER TRACHT ZIJN BROOD TE VERDIENEN MET HET SCHRIJVEN VAN ADRESSEN MAAR DE GEDACHTE AAN DE GEVANGENIS VERVOLGT HEM...

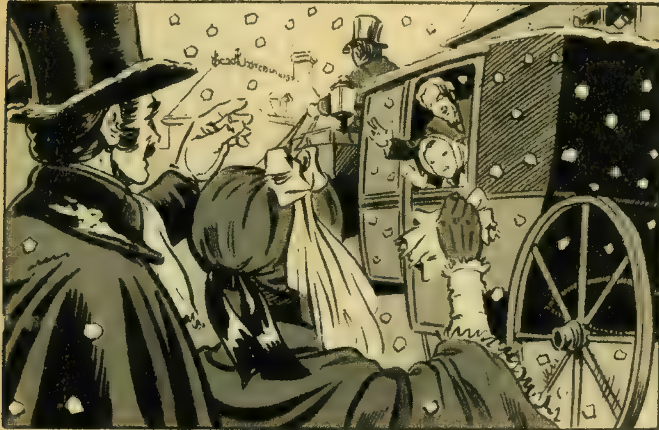

ALLE ZORGEN KUNNEN ECHTER ZIJN GUITIGE AARD NIET DEREN. HIJ HAD ALS BUURMAN EEN PIANIST DIE DE HELE DAG EEN MOEILIJK STUK VAN LISZT SPEELDE, WAT DE ARME WAGNER OP ZIJN ZENUWEN WERKTE.
VRIEND, VRIEND, IK WORD GEK GELOOF IK! IK KAN NIET MEER! HOE KAN IK HEM VERHINDEREN EEUWIG DAT ZELFDE TE SPELEN? HA, IK WEET WAT!

ZE DUWDEN WAGNERS PIANO TEGEN DE TUSSENMUUR AAN EN SPEELDEN FORTISSIMO, AAN EEN STUK DOOR, EEN BEWERKING DIE ONZE HELD PAS HAD VOLTOOID ...
VERSCHRIKKELIJK! IK HOOR MEZELF NIET MEER SPELEN!

DIE ZELFDE AVOND.
RICHARD! KOM EENS KIJKEN, ONZE BUURMAN VERHUIST!

ENKELE WEKEN LATER...
BESTE LISZT, IK STEL JE MIJN JONGE VRIEND WAGNER VOOR.
IK VOEL GEEN ENKELE VERWANTSCHAP MET DAT SALONGENIE...

EEN AARDIGE JONGEN! MAAR WAT EEN WILDE...

NA EEN JAAR KEERDE WAGNER NAAR DUITSLAND TERUG...

IN DRESDEN WACHTTEN HEM ZIJN EERSTE SUCCESSEN. HET PUBLIEK BEREIDDE ZIJN "RIENZI" EEN WARM ONTHAAL. DE VOORBEREIDINGEN VOOR DE "VLIEGENDE HOLLANDER" WAREN HAAST AFGELOPEN EN...
MINNA, ONZE TOEKOMST IS GEWAARBORGD! IK BEN TOT KAPELMEESTER BIJ DE KONINKLIJKE OPERA BENOEMD...

PLOTSELING VIEL DE PERS DE COMPONIST AAN. HIJ HAD JUIST TANNHÄUSER AF EN DE EERSTE VERTONING WERD EEN MISLUKKING.
IK HAD ER ZOVEEL VAN VERWACHT!
BESTE WAGNER, JE TANNHÄUSER IS EEN MEESTERWERK EN IK ZAL HET IN WEIMAR LATEN OPVOEREN!

HEFTIG EN EEN REBEL IN HART EN NIEREN ALS HIJ WAS KON WAGNER NIET NALATEN ZICH BIJ POLITIEKE BEWEGINGEN AAN TE SLUITEN. DE POLITIE BEGON HEM TE SCHADUWEN TOEN ZE MERKTE DAT ZIJN PAPEGAAI ALDOOR SCHREEUWDE:
VRIJHEID! VRIJHEID!

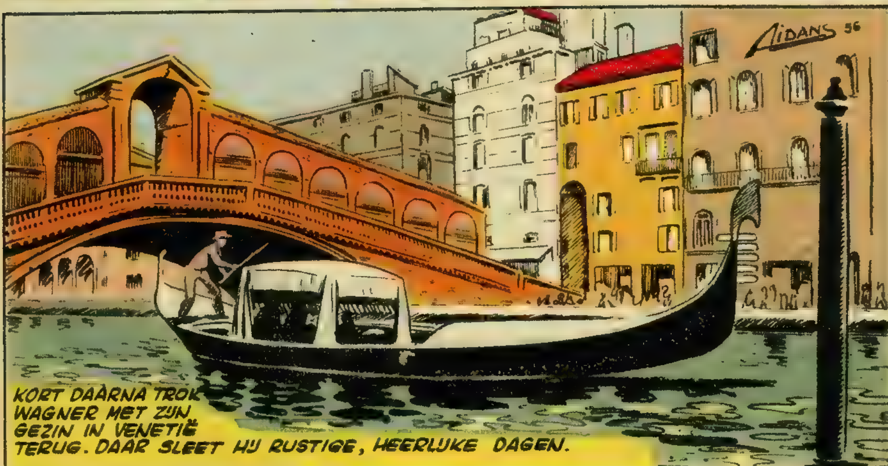
HELAAS, DE REVOLUTIE LEED SCHIPBREUK. WAGNER MOEST UIT DUITSLAND VLUCHTEN EN KWAM IN ZWITSERLAND AAN...

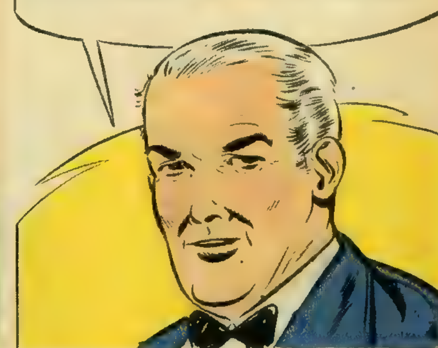

De nieuwe eigenaar van de Bar T Ranch

door Herman DILLEN

Al voor de derde maal gonsde een opdringerige vlieg om het voorhoofd van Sheriff Murdock en bleef even wieken voor het sluimerende gezicht, als om er zich van te vergewissen of de sheriff wel degelijk ingedut was. En voor de derde maal kwam de grote, donker-gebruinde rechterhand van de sheriff houterig in beweging om de vlieg weer eens te missen. Murdock b r o m d e humeurig. Hij schoof zijn hoed nog een beetje dieper over zijn hoofd, strekte zijn lange, gelaarsde benen ver uit. Toen hoorde hij een geritsel, opende de ogen en keek vlak in het grijzende gelaat van Pinto, de oude indiaan van de Bar T Ranch, die schuin tegenover hem zat op de rand van de porch.

— Hey, Pinto, zei de sheriff. Hoelang zit je hier al te kijken ?

— Heel even maar, zegde Pinto. Zal de postkoets nog lang uitblijven ? vroeg hij toen, terwijl hij met een snelle graai de toegestoken tabakszak greep, als vreesde hij, dat Murdock zich misschien nog zou bedenken.

— Kan zo aankomen, antwoordde Murdock. Verwacht je iemand ?

— Mister Smailes komt vandaag.

— Mister Smailes ?

— De nieuwe eigenaar.

— Ha, ja, de nieuwe eigenaar van de Bar T !

Sheriff Murdock liet zich lui achterover zakken, schuurde peinzend een lucifertje aan over de vloer en stak een sigaret op. De Bar T Ranch was de vorige week pas verkocht aan een bankier uit het Oosten

— Al iets over die kerel gehoord, Pinto ? vroeg Murdock langs zijn neus weg, terwijl hij de Indiaan aandachtig bespiedde.

— Komt uit New York, zegde Pinto afwezig.

— Wat moet zo'n sufferige kantoorvent hier in het westen ? morde Murdock wrevelig. Heeft natuurlijk in zijn hele leven nog geen paard gezien ?... Hij zal het beheer zeker aan miss Morgan overlaten ?

— Weet ik niet.

De sheriff kreeg geen gelegenheid meer om nog verdere vragen te stellen, want vlak na Pinto's antwoord zag hijzelf de postkoets aankomen.

De sheriff stapte bedaard naar de rand van zijn « porch », leunde en keek schijnbaar zonder veel belangstelling hoe uit de koets de enige reiziger, die de nieuwe eigenaar van de Bar T Ranch moest zijn, aarzelend en onrustig te voorschijn kwam. Even stond Murdock verslagen. De nieuwe eigenaar was geen sufferig kantoorventje, zoals hij het zich voorgesteld had, maar een piekfijn uitgedoste cowboy. En pas nu, merkte de sheriff tot zijn niet geringe verbazing nog een prachtige hengst met een glanzend, kostbaar zadel.

— O, boy, siste de sheriff tussen de tanden, o, boy ! en dan hoorde hij Pinto aarzelend aan de overkant van de straat : « Mister Smailes ? » vragen en hij zag hem onzeker in de koets loeren om te zien of er misschien in een hoek toch nog niet de een of andere sufferd verstoken zat.

— Hmm, deed de man en hij trok manhaftig zijn zware gordel op.

— Pinto, stelde deze zich voor. Miss Molly heeft me gestuurd.

En zonder op antwoord te wachten, liep hij terug de straat over en zwierde zich op zijn ongezadelde poney.

— De ranch is vier mijl van hier, zegde Pinto, miss Molly wacht op ons.

Smailes aarzelde en gluurde onzeker van onder de rand van zijn hoed naar de sheriff eerst.

De sheriff volgde iedere beweging met dezelfde onberoerde blik, doch toen mister Smailes stijf-rechtop op de brede rug van de hengst zat, speelde er een glimlach om Murdock's mond. Zijn half opgerookte sigaret wandelde traagjes van links naar rechts tussen zijn lippen. Die opgedirkte stadsknaap had natuurlijk nog nooit een paard bereden, en nu met zo'n duivel van een hengst ! Dat beloofde.

— Bye, Pinto, riep de sheriff.

Onmiddellijk dwaalde zijn blik weer af naar Smailes, die onthutst slikte, iets wilde roepen naar Pinto, dat dan maar niet deed nadat hij gemerkt had, dat de drie mannen hem stonden aan te kijken. Hij klampte de teugel vast om met een zacht rukje het paard traagjes te doen draven.

— Een hele cowboy, zegde Lefty Jones, de postmeester, die naast de koets stond. Je kan goed zien, dat hij nog gereden heeft !

— Waarschijnlijk een paar rijlessen genomen in zo'n paardenstal in New York, zei hij grijnzend. Ik betwijfel het of die hengst hem levend zal afleveren op de Bar T... Als hij het beest raakt met DIE sporen..

Bij het uitgaan van het dorpje hield Pinto zijn poney in tot Smailes zij aan zij met hem was gekomen De eigenaar van de Bar T Ranch zat krampachtig in het zadel. Zijn handen klemden de teugel vast als een laatste houvast voor een onvermijdelijke dood. Stijf klemden zijn benen tegen de flanken van het paard. Hij gaf helemaal de indruk een stramme, op het paard gebonden pop te zijn.

Smailes zuchtte. Hij keek over zijn s c h o u d e r heen of er misschien iemand was, die hen gadesloeg.

— Luister, Pinto, zei hij, blij door het kennen van de slechts eenmaal gehoorde naam van de Indiaan tenminste die blijk van intelligentie te kunnen geven, je kan natuurlijk doen wat je wilt, maar ik... Hij haalde de schouders op. Het is de eerste maal, dat ik op een paard rij, dat niemand bij een teugel houdt... Ik heb geen zin mijn nek te breken... Eigenlijk zou ik liefst van al te voet gaan, zon of geen zon.

— Het is te heet, we houden het geen kilometer vol...

Ineens zei hij :

— Kom, terwijl hij kordaat de teugel uit Smailes greep trok en hem over de kop van het paard heenzwierde. Zadel vasthouden, knieën tegen buik... Klaar ?

Hij wachtte tot hij zag, dat zijn nieuwe baas zijn raadgevingen opvolgde en vertrok dan in een snelle galop.

Zwijgend draafden ze onder de schroeiende zon door de barre vlakte. Smailes zag wit.

— Over de kam, legde Pinto uit zonder te vertragen. Daar hebben we schaduw en de weg is korter!

Zonder verder een woord te spreken leidde hij de dravende paarden de helling op om tenslotte langs kronkelpaadjes tussen bomen te belanden, waar ze in een trage, gemakkelijke tred konden stappen en Smailes weer zijn teugel kreeg.

— Daar is de Bar T Ranch, zegde Pinto tenslotte, toen ze boven op de kam van de heuvel tussen de laatste bomen stonden en in de vallei voor en schuin onder hen de zwarte, met leien bedekte gebouwen van de ranch tussen groene fruitbomen zagen liggen. Vier grote, houten gebouwen en een grote loods.

Er welde een warme, trotse fierheid door Smailes borst, die hij deed zwellen met een diepe, zinderende teug lommer-frisse lucht. Dit was nu zijn vallei, zijn eigendom, zijn ranch! God, dit zou een nieuw leven worden!...

En dan ineens, onverwachts, gebeurde het! In volle dromerij werd Smailes opgeschrikt door vijf, zes, zeven knappende revolverschoten, die uit de vallei kwamen. Hij schrok, richtte zijn blik op de ranch zelf, en merkte tot zijn verbijstering een zestal ruiters, die schietend en gillend hun richting kwamen uitgedraafd, de helling op... Pinto de Indiaan bevond zich op dat ogenblik helemaal achter Smailes, om hem het volle zicht te geven over de vallei en de ranch en eer Pinto iets had kunnen doen verloor de nieuwbakken cowboy zijn zelfbeheersing. De o v e r g a n g van droom naar werkelijkheid was te brutaal.

— Bandieten! schreeuwde hij hysterisch, haalde een der revolvers uit zijn gordel en deed wat hij op de film reeds honderdtallen malen had zien doen in dergelijke omstandigheden: hij gaf zijn paard te sporen!...

De schok van het paard bracht hem tot de eigenlijke werkelijkheid terug. De revolver sprong buitelend uit zijn hand en hij klauwde om houvast naar de zadelknop. De wind suisde om zijn oren, hij voelde zijn hoed wegglijden. God, God, bad hij omdat hij wist, dat hij niet mocht toegeven. Van zo'n galopperend paard geworpen worden en misschien onder de hoeven terechtkomen stond gelijk met zelfmoord... Hij slaagde er in de manen beet te krijgen en rukte. Hij moest die duivel in toom kunnen houden... Doch het rukken van zijn hand deed het dier nog maar sneller draven... Voor hij het besefte hing hij als een drenkeling om de hals van het paard. En hij zag langs de snuivende kop van zijn paard de schietende, steeds joelende bandieten naderen... Nog twee, hoogstens driehonderd meter waren ze van hem verwijderd... Hun revolvers blaften, hun kogels vlogen ongetwijfeld rakelings langs hem heen... Gelukkig, dat de zware hoefslag van het paard hem belette iets te horen... Hij had zijn advocaat en raadgever moeten aanhoren, verleden week, toen die hem vertelde, dat hij op het punt stond een dwaasheid te begaan, dat de mensen van het westen hem niet zouden aanvaarden, dat de oude eigenaars van de ranch hem steeds als een indringer zouden beschouwen en hem het leven proberen zuur te maken...

Het leven zuur maken, verdraaid! Dit was erger! Dit was een aanslag op zijn leven... En hij zat hier zonder revolver... Tenzij... In zijn linker holster... Als die Indiaan hem maar eens bijsprong!..

Hij slaagde er in zijn hoofd even te wenden... Tot zijn grote verbijstering merkte hij, dat de Indiaan hem onmiddellijk op de hielen zat, diep voorovergebogen over de hals van zijn poney... Natuurlijk speelde die Indiaan met de anderen onder één hoedje. Hij had het al moeten vermoeden na die pijnlijke rit op die heuvel... Die kerel wilde hem folteren. Maar...

Hij besliste plots zijn leven niet zomaar zonder strijd prijs te geven. Hij had nog steeds de andere revolver! Daarmee kon hij zes kerels lood doen slikken!... God ja, ze zouden onmiddellijk zien, dat ze met geen sufferd te doen hadden. Hardheid en doortastendheid waren de enige taal, die deze onbehouwen kerels verstonden...

Liggend loste hij zijn linkerhand van rond de hals van het paard en tastte naar de holster. Hij kreeg de revolver beet, slaagde er in hem vrij te krijgen, doch meer dan dat kreeg hij niet gedaan. De heftige snokken van het dravende paard sloegen hem onmiddellijk uit zijn evenwicht. Hij voelde heel zijn lichaam naar links wegzwenken en hij loste de revolver. Hij trachtte nog in een desperate klauw de zadelknop terug beet te krijgen, doch hij slaagde daar niet in. Hij wist, dat hij verloren was, dat hij zou vallen, dat... Hij zag een visioen van pijn, van dood, van niet-meer-leven, terwijl hij zijn benen van de rug en het zadel voelde wegglijden...

Doch hij viel niet... Iets ruw en pijnlijks vatte hem op onder de armen en bij zijn kleren. Hij smakte met heel zijn lichaam ergens tegenaan en terwijl hij nog steeds zijn ogen krampachtig gesloten hield van angst, voelde hij zijn vaart hortend en snokkend verminderen, alvorens hij met een korte schok zijn voeten op de grond voelde.

— Dat juist op nippertje, zegde Pinto's stem grijnzend, vol onverholen pret van vlak boven hem.

En Smailes voelde zich plots dankbaar tegenover de Indiaan. Doch dat was slechts even. Hij hoorde Pinto niet eens meer spottend:

— Bijna nek breken, zo'n paard geen gemakkelijke auto...

— De bandieten, s c h r e e u w d e Smailes, waar is mijn revolver, waar?... En hij keek rond en staarde en zag de vijf, zes ruiters in een brede kring rondom hen beiden heen staan, met lachende, prethebbende gezichten.

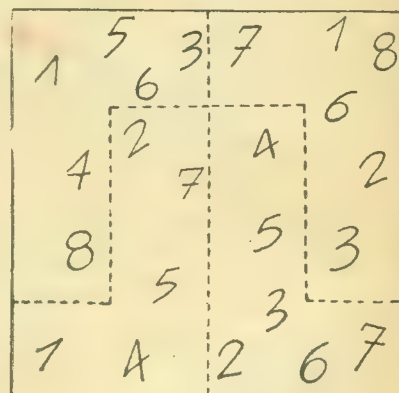
— Dat geen bandieten, zegde Pinto met een stem, die zinderde van jolijt en leedvermaak, dat miss Molly en de boy's van ranch... Zij nieuwe eigenaar komen begroeten!...

Diezelfde avond nog v e r t r o k Smailes terug naar het oosten. Hij liet het beheer van zijn ranch over aan miss Morgan en zwoer zich binnensmonds, nooit meer een voet te komen zetten in die helse wildernis, waar hij voor eens en voor altijd « zijn gezicht verloren » had...

WIE WEET HET?

(Oplossingen van bladz. 9.)

SPEL Nr. 1

SPEL Nr. 2

Aconcagua: Andes.
Mt. Everest: Himalaja.
Mont Blanc: Savooise Alpen.
Jungfrau: Berner Alpen.
Grossglockner: Hohe Tauern (Alpen).

BUCK DANNY
TEGEN
LADY X

VLUG, BUCK!... HEI, BUCK!! ANTWOORD TOCH GOD, ALS HIJ MAAR NIET...

VOORUIT MAAR!...IK NEEM EEN DUIK! ER ZIT NIETS ANDERS OP!

OOO!... MIJN OGEN!... MIJN KEEL! NIET UIT TE HOUDEN... AAAH... MIJN VOTTEN!... DE VLOER BRANDT!... BUCK! BUCK!

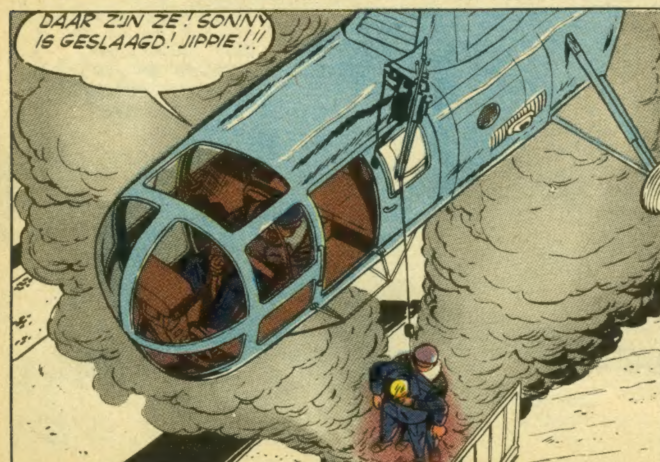

O, DAAR LIGT IETS! IK STOOT ER TEGENAAN... O!

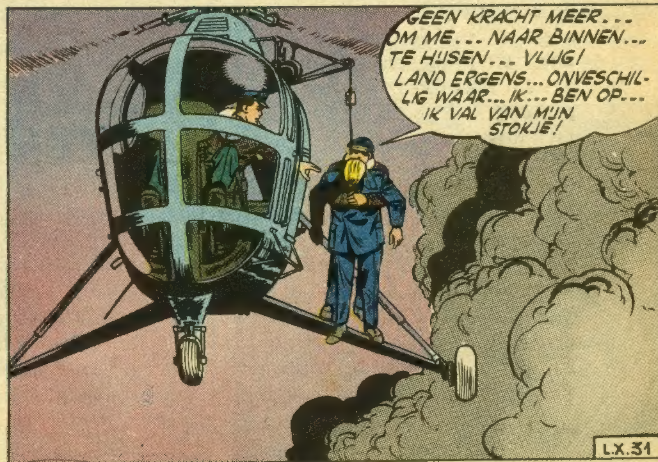

BUCK!... HIJ IS 'T!... GOEIE GENADE!... HIJ BEWEEGT NIET MEER. OOO!... MIJN LONGEN!... LUCHT... IK STIK!

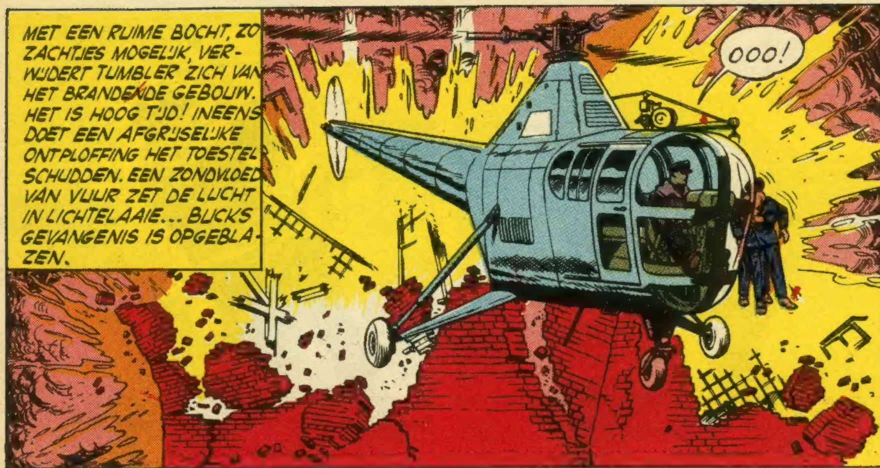

IK... IK KAN NIET MEER!... HET IS UIT!... HET SIGNAAL!! AAAH!

MAAR AAN BOORD VAN DE HELICOPTER...
O!... DE KABEL GAAT STRAK STAAN!... HET SEIN!... HEEFT SONNY BUCK TERUGGEVONDEN?... VLUG! DE LIER!!

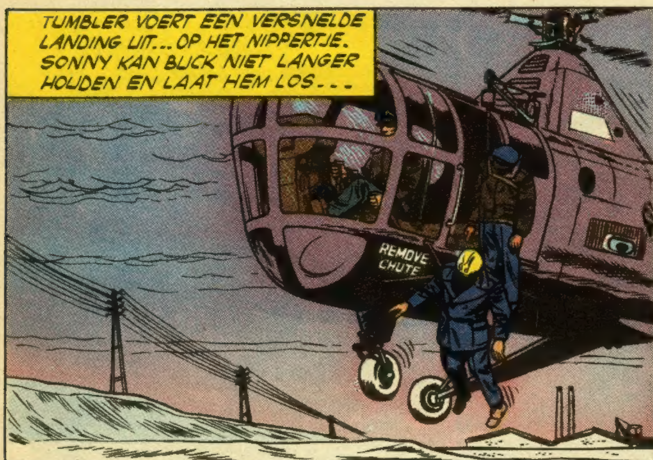

DIE ROOK MAAKT ME BLIND EN DIE HETE LUCHT DOET DE KIST SCHUDDEN. HEMEL ALS SONNY MAAR NIET BEKNELD ZIT IN HET DAKRAAM!

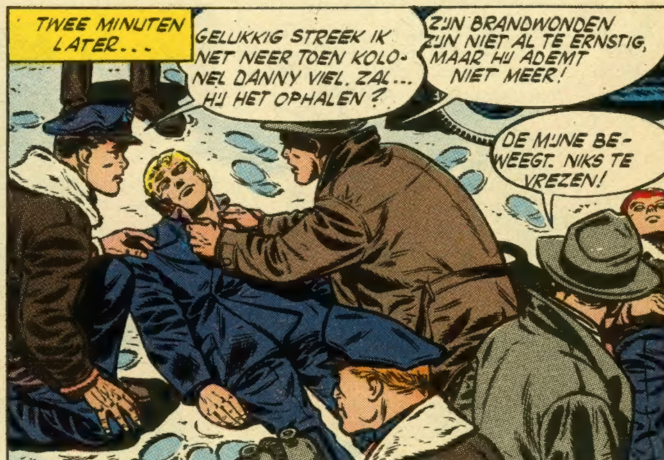

DAAR ZIJN ZE! SONNY IS GESLAAGD! JIPPIE!!!

GEEN KRACHT MEER... OM ME... NAAR BINNEN... TE HIJSEN... VLUG! LAND ERGENS... ONVESCHILLIG WAAR... IK... BEN OP... IK VAL VAN MIJN STOKJE!
L.X.31

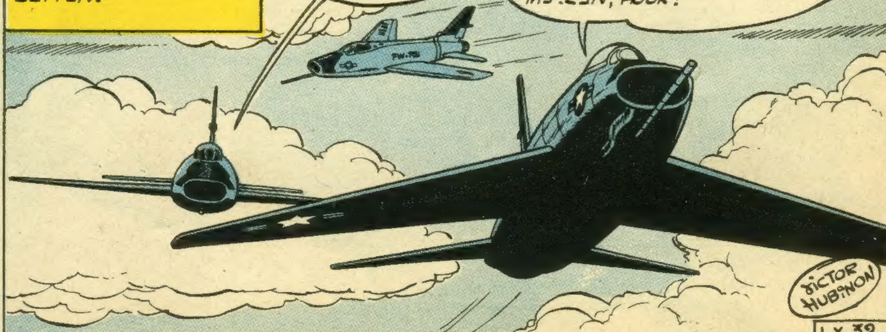

(Wordt vervolgd.)

BLAUWVOETEN OP HET OORLOGSPAD

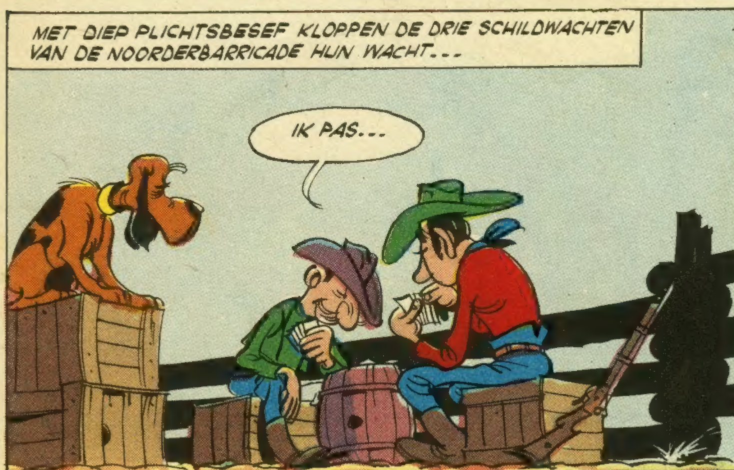

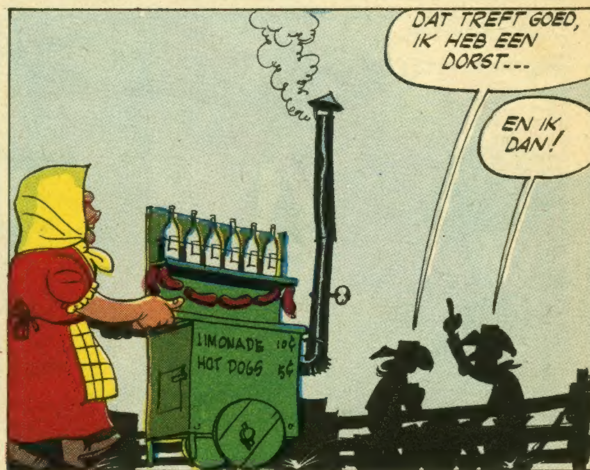

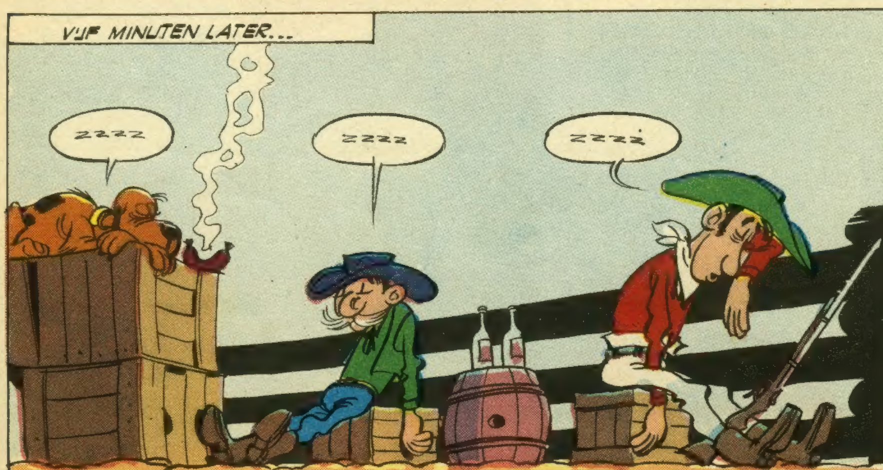

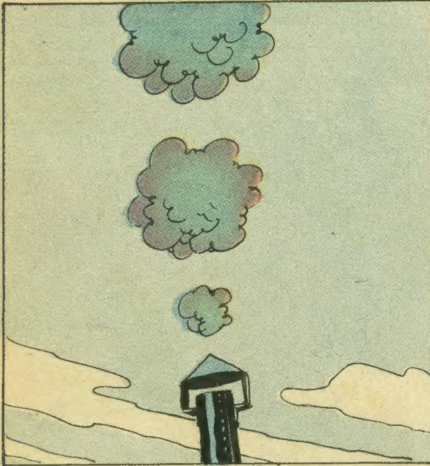

(Wordt vervolgd.)

Antwerpen, Ommeganckstraat 21 UITGEVERIJ J. DUPUIS, ZONEN en Co. Den Haag, Laan van Meerdervoort 129